



מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 2209-14

בבית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיינת באפי תם

העוררות: 1. פלונית
2. פלונית (קטינה)
ע"י ב"כ עו"ד שרה לואיס

נ ג ד

המשיב: משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית, עו"ד רוני לוי

פסק דין

לפני ערר על החלטת הוועדה הבינמשרדית למתן מעמד בישראל מטעמים הומניטריים (להלן - הוועדה הבינמשרדית) לדחות את בקשת העוררת 1 למתן מעמד בישראל בהתאם ל'נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג להסדרת מעמד לבני זוג של ישראלים כתוצאה מאלימות מצד בן הזוג הישראלי' 5.2.0019 (להלן - נוהל אלימות).

1. העוררת 1 אזרחית נפאל, ילידת 1971 (להלן - העוררת). ביום 13.09.05, נכנסה לישראל כעובדת בענף הסיעוד ברישיון ב/1 אשר עמד בתוקף עד ליום 12.06.11.
2. ביום 11.03.11, נישאה העוררת לאזרח ישראלי (להלן - בן הזוג או האב).
3. ביום 13.06.11, הוגשה בקשה להסדרת מעמד העוררת מכוח נישואין. ביום 30.04.12, לאחר שנערך לבני הזוג ראיון לבחינת כנות הקשר הזוגי אושרה הבקשה וניתן לעוררת רישיון ארעי מסוג א/5 במסגרת ההליך המדורג.
4. ביום 29.07.13, נולדה העוררת 2, בתם המשותפת של העוררת ובן הזוג (להלן - הקטינה).
5. ביום 20.03.14, הודיעה העוררת בכתב על סיום מערכת היחסים עם בן הזוג הישראלי בשל אלימות. לעוררת נערך ראיון במסגרתו דיווחה כי פנתה אל המשטרה בתלונה על אלימות מצד בן הזוג והועברה למקלט לנשים מוכות. רישיונה הוארך עד ליום 31.10.14.
6. ביום 29.04.14, נערך לבן הזוג ראיון במהלכו אישר כי הוא אינו מתגורר עם העוררת מזה תשעה חודשים.



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

7. ביום 30.04.14, פנתה העוררת בבקשה להסדרת מעמדה לפי נוהל אלימות.
8. ביום 22.06.14, ניתנה החלטת מנכ"ל המשיב המאמצת את המלצת חברי הוועדה הבינמשרדית לסרב את בקשת העוררת לקבלת מעמד בישראל מאחר ולא נמצאו טעמים הומניטריים מיוחדים בעניינה. כמו כן, זיקתה למדינת המוצא גדולה יותר מזיקתה לישראל ומשנמצא כי לא מתקיים כל קשר בין הקטינה לבין אביה שהנו עבריין מין מורשע ומרגע שנודע לעוררת על כך מיאנה להכניסו לחיי הקטינה הרי שלא תפגע טובת הקטינה. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.
9. בכתב הערר נטען, כי החלטת המשיב נוגדת את המתווה שהוגדר על ידו בנוהל אלימות ולפיו מקום שמדובר בהורה לקטין ישראלי אין לבחון את הזיקה לישראל ומשמעמדה העוררת בדרישות הסף הקבועות בסעיף 6.ג לנהל, אין לראות בבקשתה כבקשה "רגילה" במסגרתה מצופה מהעוררת להצביע על הטעמים ההומניטאריים המיוחדים המצדיקים מתן מעמד בישראל כי אם הנטל עובר לוועדה להצדיק את אי מתן מעמד. עוד נטען, כי די בעובדה שלעוררת יש ילדה שהנה אזרחית ישראלית כדי לקבוע כי זיקתה לישראל גדולה יותר וכי טעה המשיב לחשוב כי לא מתקיים כל קשר עם אבי הקטינה כך שלא נבחנה כראוי שאלת טובת הקטינה וזכותה לחיי משפחה.
10. ביום 16.12.14, נעתר בית הדין לבקשת העוררת לסעד זמני והורה על חידוש רישיונה (הדיין אלעד אזר).
11. בכתב התשובה עמד המשיב על הרציונל שביסוד נוהל אלימות מכוחו מבקשת העוררת מעמד תוך שהדגיש כי אין באלימות כשלעצמה או בהורות לילד שנולד בישראל, כדי להקנות מעמד בישראל ועל העוררת להצביע על הטעמים ההומניטאריים המיוחדים המצדיקים הסדרת מעמדה בישראל. בחינת הבקשה נעשתה בהתאם להוראות נוהל הפסקת ההליך המדורג כאשר בניגוד לטענת העוררת לא די בכך שעמדה בדרישות הסף להעברת עניינה לדיון לפני הוועדה. הוועדה בחנה את כלל השיקולים הרלוונטיים ובכלל זה זיקת העוררת לישראל, שיקולים הקשורים בטובת הקטינה וביניהם שאלת קיומו של קשר עם אביה הישראלי והחשש כי קשר זה יזיק לקטינה, גילה הצעיר והאפשרות לגדול טוב יותר במדינת מוצאה של אמה. משלא התקיימו טעמים הומניטאריים מיוחדים המצדיקים מתן מעמד בישראל, לא נפל פגם בהחלטת המשיב להורות על יציאתה מן הארץ.
12. עם קבלת התיק לטיפול הח"מ נקבע דיון בערר במעמד הצדדים. לאחר שנשמעו טיעונים בעל פה ובעקבות חשיפת פרוטוקול החלטת הוועדה הבינמשרדית והמלצות חבריה (לרבות נציגת משרד הרווחה) הושלמו טיעונים בכתב על ידי הצדדים, במסגרתם נטען על ידי העוררת ובאת כוחה, לשינוי נסיבות בנוגע לשימור הקשר בין הקטינה לבין אביה



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- באופן העשוי לשנות את עמדת המשיב. בנסיבות אלה, הוחלט להשיב עניינן של העוררות אל הוועדה הבינמשרדית לבחינה נוספת (כמפורט בהחלטתי מיום 02.11.15).
13. ביום 13.04.16, לאחר שנתקבל תסקיר סוציאלי בעניינה של הקטינה (ממנו עולה כי הקטינה נפגשת עם אביה אחת לשבוע במסגרת הסדרי ראייה מפוקחים על ידי לשכת הקשר המקומית) והתקיים ראיון לעוררת בלשכת המשיב, התכנסה הוועדה פעם נוספת ולא מצאה לשנות מהחלטתה המקורית כשבהמלצת חברי הוועדה צויין כי "טובת המבקשת וביתה לשהות לצד המשפחה בחו"ל מאשר לצד האב הישראלי אשר בעל עבר פלילי בגין מעשים מגונים בקטינה וגילוי עריות".
14. לאחר שבחנתי כתבי הטענות על כל נספחיהם, וקיימתי דיון נוסף במעמד הצדדים ביום 02.02.17 במהלכו נשמעו גם דברי העוררת אשר דיווחה כי האב אינו מתראה עם הקטינה מזה כחצי שנה (בשל רצונו לקיים את המפגשים מחוץ ללשכת הקשר), לא מצאתי כי החלטת המשיב חורגת ממתחם הסבירות, והכל כפי שיפורט להלן.
15. בהתאם לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, אין למי שאינו אזרח ישראלי (או בעל אשרת עולה) זכות קנויה להתיישב בישראל, ושיבתו בישראל מותנית בקבלת רישיון ישיבה בהתאם לחוק, על פי שיקול דעתו של שר הפנים. בכל הנוגע להסדרת מעמדו של בן זוגו הזר של אזרח או תושב ישראלי ובהתבסס על הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי ולהקל על בן הזוג הישראלי בדילמה בין הקמת משק משותף עם בן זוגו הזר לבין המשך מגורים בארץ, ככלל, נכון המשיב להסדיר מעמדו של בן הזוג ולשם כך נקבע מתווה מדורג ב'נוהל טיפול במתן מעמד לבן זוג זר הנשוי לאזרח ישראלי' (5.2.0008) (להלן - **ההליך המדורג**). נוהל זה משקף את ההקלה הניתנת לבני זוג זרים של אזרחים ישראלים לעומת מבקשי מעמד אחרים ומנגד מתקף את התפיסה הבסיסית לפיה מעמד בישראל אינו נקנה מעצם הנישואין כשלעצמם, לאזרח ישראלי (ר' בג"ץ 4156/01, **דימיטרוב נ' משרד הפנים**, 2002 (פורסם בנבו); בג"ץ 3648/97 **סטמקה נ' שר הפנים**, 1999 (פורסם בנבו); בג"ץ 754/83 **רנקין נ' שר הפנים**, 1984 (פורסם בנבו)).
16. תנאי לקיומו של ההליך המדורג הוא קיום תא משפחתי כן ואמיתי, ועל כן, מקום בו פקע הקשר הזוגי בין בני הזוג נשמט הבסיס למתן מעמד לזר בישראל שכן התא המשפחתי חדל מלהתקיים ואין עוד צורך להגן עליו (ר' עע"מ 3146/11 **אולגה בוזיק נ' משרד הפנים**, 2012 (פורסם בנבו) וכן בגץ 2391/06 **ארוטיניאן נ' משרד הפנים**, 2006 (פורסם בנבו)). עם זאת, המשיב הכיר בחריגים בהם יבחן עניינם למרות הפסקת הקשר בשל גירושין או פטירת בן הזוג הישראלי כמפורט ב'נוהל הטיפול בהפסקת הליך להסדרת מעמד לבני זוג של ישראלים' (5.2.0017) או במקרים בהם הסתיים הקשר הזוגי בשל אלימות בן הזוג הישראלי כלפי בן זוגו הזר כמפורט בנוהל אלימות (5.2.0019).



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

17. נוהל אלימות מבסס את ההכרה בקיומו של אינטרס ציבורי לעודד נשים שנפלו קורבנות לאלימות מצד בעליהן להתלונן על מעשיהם ולשבור את מעגל האלימות (על השיקולים העומדים בבסיס הנוהל והאיזון הראוי בין האינטרס הציבורי בהגנה על בן הזוג הזר שנפל קורבן לאלימות לבין השיקול לפיו מתן מעמד בישראל נועד לאפשר קיומו של תא משפחתי קיים ראה ע"מ 8611/08 **זולדי נ' שר הפנים**, 2011 (פורסם בנבו) (להלן - **פרשת זולדי**). בהתאם לנוהל זה, עם התקיימותם של תנאי הסף יועבר המקרה לדיון לפני הוועדה הבינמשרדית אשר מוסמכת להמליץ על מתן מעמד לבן הזוג הזר חרף פקיעת הקשר הזוגי.

18. סלע המחלוקת בין הצדדים הנו בשאלה האם עצם העובדה שהעוררת מילאה אחר אותן דרישות הסף הקבועות בסעיף 6.1.ג. לנוהל, המעבירות את עניינה לדיון לפני הוועדה, די בה כדי להקנות לה מעמד בישראל מבלי שיוחל בעניינה מבחן זיקה למדינת המוצא. סבורני, כי התשובה לכך היא שלילית.

19. הנוהל מבחין בין מקרה בו לבני הזוג אין ילדים משותפים (סעיף 6.2.ג.) לבין מקרה כמו המקרה שלפנינו שבו לבני הזוג יש ילדים משותפים (סעיף 6.1.ג.):

6.1.ג. במקרה בו נותק קשר הנישואין וכן הזוג הזר טען כי סבל מאלימות מצד בן הזוג הישראלי טרם פקיעת הקשר הזוגי, ולבני הזוג ילד משותף יועבר התיק לדיון בוועדה הבינמשרדית בהתקיימות התנאים המפורטים להלן:

6.1.1.ג. בן/בת הזוג היה נשוי בנישואים אשר נרשמו במרשם האוכלוסין והוגשה בקשה להסדרת מעמדו מכח נישואין אלו.

6.1.2.ג. כנות קשר הנישואין הוכחה כנדרש בנוהל 5.2.0008 או 5.2.0011.

6.1.3.ג. בן הזוג הזר טען כי סבל מאלימות מצד בן הזוג הישראלי טרם פקיעת הקשר הזוגי, וטענתו הוכחה באחת מן הדרכים הבאות....

6.1.4.ג. לבני הזוג ילד משותף המצוי במשמורת בן הזוג הזר או שכן הזוג הזר מקיים איתו קשר קרוב ורצוף ודואג למזונותיו וצרכיו, וחוות דעת מקצועית מטעם פקיד סעד/עו"ס עובד ציבור קבעה כי עזיבת בן הזוג הזר את הארץ תפגע באופן משמעותי בילד.

6.2.ג. במקרה בו פקע קשר הנישואין וכן הזוג הזר טען כי סבל מאלימות מצד בן הזוג הישראלי טרם פקיעת הקשר הזוגי ולבני הזוג אין ילד משותף, יועבר התיק לדיון בוועדה הבינמשרדית בהתקיימות התנאים המפורטים להלן:

6.2.1.ג. בן/בת הזוג היה נשוי בנישואים כנים ונישואיו נרשמו במרשם אוכלוסין.



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ג.6.2.2. בן הזוג קבל רישיון ישיבה בישראל מסוג א/5 מכוח ההליך המדורג.

ג.6.2.3. בן הזוג עבר יותר ממחצית מתקופת ההליך המדורג.

ג.6.2.4. בן הזוג הזר טען כי סבל מאלימות מצד בן הזוג הישראלי טרם פקיעת הקשר הזוגי, וטענתו הוכחה באחת מן הדרכים המפורטות בסעיף ג.6.1.3. לעיל.

ג.6.2.5. היה והתקיימו התנאים המפורטים בסעיף ג.6.2. לעיל, עובר להבאת התיק לדיון בוועדה, ייערך לבן הזוג הזר ריאיון בלשכת רשות האוכלוסין באזור מגוריו ובהתאם ל"נוהל עריכת ראיונות", לבחינת זיקתו לישראל ביחס לזיקתו לחו"ל. במסגרת בחינת הזיקות של הזר לישראל ייבחנו בין היתר הנתונים הבאים: משך התקופה בה שוהה הזר בישראל (בכלל זה יינתן גם משקל לשאלת חוקיות שהייה האמורה), עבודה בישראל, קיומם של קרובי משפחה של הזר בארץ ומידת התערותו בחברה הישראלית; במסגרת בחינת הזיקות של הזר לחו"ל ייבחנו בין היתר הנתונים הבאים: קיומם של קרובי משפחה בחו"ל, קיומם של נכסים בחו"ל, זיקת ביקורים לחו"ל במשך תקופת שהייה בישראל, זכויות סוציאליות בחו"ל וכיו"ב. העתק מסיכום הריאיון יונח בפני חברי הוועדה על מנת לבדוק את נסיבות העניין בכללותו.

20. הנה כי כן, כאשר מדובר בניתוק קשר זוגי על רקע אלימות וישנו ילד משותף אשר הזר מקיים עמו קשר רצוף ויציב (כשמכך משתמע כי ההורה הישראלי בוודאי מצוי עמו בקשר שהרי אם לא כך, אין מניעה כי ילך אחר ההורה הזר) יועבר התיק לדיון בוועדה הבינמשרדית עם התקיימותם של שלושה תנאים מצטברים: רישום הנישואין, כנות קשר, ואלימות. ואולם, כאשר לבני הזוג אין ילד משותף נדרשים תנאים נוספים של רישיון א/5, מחצית ההליך המדורג וסיכום ראיון לבחינת זיקות הזר לחו"ל. מכך מבקשת העוררת ללמוד את המסקנה כי משלא נתבקש במסגרת הסעיף הרלוונטי בנוהל לערוך לה ראיון זיקות הרי שעם קיום אותם שלושה תנאים הרלוונטיים לגביה, אין הוועדה מוסמכת כלל לבחון את זיקותיה לחו"ל או לישראל. טענה זו דינה להידחות באשר אינה מתיישבת עם הוראות הנוהל עצמו ועומדת בניגוד לעמדת הפסיקה.

21. לשון הנוהל מלמדת על הרצון להקל בתנאים כאשר מדובר בתא משפחתי שהתפרק מטעמי אלימות ובו מעורב ילד ואולם, הקלה זו מתבטאת בהעברת הדיון בעניינו של מי שמקיים אחר התנאים ישירות לוועדה במטרה לקצר את ההליך אך אין משתמע מכך כי הוועדה אינה רשאית לבחון מהם הטעמים ההומניטאריים המצדיקים מתן המעמד (ובכלל זה זיקה למדינת המוצא) כפי שנעשה בכל בקשה הומניטארית אחרת. מסקנה זו נלמדת בבירור מהוראת סעיף ג.10 לנוהל אלימות הקובעת במפורש כי "במידה והוחלט להעלות את המקרה לדיון בוועדה הבינמשרדית, אופן הטיפול בתיק יהא בהתאם להוראות "נוהל הסדרת עבודתה של הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעה ומתן



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

מעמד בישראל מטעמים הומינטריים" (5.2.0022). בהקשר זה יוזכר כי מטעמים של יעילות דיונית, אשר הוכרו גם בפסיקה, לא כל בקשה מועברת לעיונה של הוועדה ואין למבקש הזר זכות קנויה כי עניינו יובא לפני הוועדה כששאלת קיומם של טעמים הומינטריים הופקדה גם בידי ראש הדסק שתפקידו "לסנן מתוך כלל הבקשות לקבלת מעמד, המוגשות על ידי אלו שאינם עומדים בקריטריונים הקבועים בנהלים השונים – רק את הבקשות אשר על פניהן מגלות טעמים הומינטריים, שמצדיקים, על-פי הנוהל, דיון לפני הוועדה הבינמשרדית" (עת"מ 20187-03-11 וירג'יניה אוסון נ' משרד הפנים 04.12.11 (פורסם בנבו); עת"מ 56086-10-12 אלפונסו ואח' נ' משרד הפנים, 24.01.13 (פורסם בנבו), עת"מ 49030-01-14 פלוני (קטיין) נ' משרד הפנים 17.07.14 (פורסם בנבו)). יוצא אפוא, כי נוהל אלימות מקנה מעין מסלול מקוצר לכל מי שבאה בגדרי הנוהל, ומקוצר עוד יותר למי שעומדת בדרישות הסף אך בוודאי אין במילוי אחר דרישות אלה כשלעצמן, כדי לזכותה במעמד באופן אוטומטי מבלי שהוועדה תורשה להפעיל שקול דעת בעניינה באמצעות הכלים המוכרים לה.

22. מסקנה זו עולה בקנה אחד גם עם עמדת הפסיקה ולפיה היותה של אישה קורבן אלימות אינה מהווה כשלעצמה עילה לקבלת מעמד בישראל ושאלת השתקעותה בישראל על אף שאבד הקשר הזוגי ועמו העוגן להסדרת מעמד בישראל, תבחן על יסוד בירור עובדתי קונקרטי (ר' עת"מ 13110-02-12 דבש ואח' נ' משרד הפנים, 02.08.12 (פורסם בנבו) וכן עת"מ 28118-09-12 בן שושן נ' משרד הפנים, 23.12.12 (פורסם בנבו)). עניין זה קיבל התייחסות גם בפרשת זוולדי שם נקבע כך: "טענת המערערת היא כי אין לשיקול הזיקה מקום במסגרת בחינת מעמדה של מי שנפלה קורבן לאלימות, ובוודאי שאין מקום להשוות בין זיקתה של קורבן אלימות לארץ לבין זיקתה לארץ אחרות. מבלי שיש בכך כדי להפחית כהוא זה מחשיבות מיגור תופעת האלימות נגד נשים ובחשיבות עידודן להתלונן, אין בידי לקבל טענה זו. שיקול הזיקה, עובר כחוט השני במסלולי ההתאזרחות השונים. כך, ניתן לומר כי אף מקום בו לא מצוין תנאי זה במפורש, דוגמת מקום בו יש לבני הזוג שהקשר ביניהם פקע ילדים, קיימת חזקה כי עצם הקשר של בן הזוג הזר עם ילדיו, מקים זיקה שכזו" (פסקה 16) (ההדגשה אינה במקור).

23. אין ספק כי ילד משותף אשר נולד בישראל מהווה זיקה משמעותית לישראל עבור אותה בת זוג זרה שאזרה אומץ וניתקה את הקשר הזוגי בו סבלה מאלימות ועתה נכפה עליה לצאת את גבולות הארץ בגפה ואולם, לא בכל מקרה בו ישנו ילד המצוי במשמורתה ניתן לה המעמד באופן אוטומטי. כל פרשנות אחרת, כמוצעת על ידי ב"כ העוררת, אינה מתיישבת עם הוראות הדין ועמדת הפסיקה הידועה ולפיה אין הורה זכאי למעמד בישראל מכוח מעמד ילדו והכלל הוא, ש"מקומו של הקטיין אצל הוריו. באשר ישבו הם, שם יישב הוא ולא להיפך. קטיין תלוי בהוריו ואין הוריו נתלים בו. כאפוטרופסים, הם הקובעים את מקום ישיבתו ולא הוא את מקום ישיבתם" (בג"ץ 431/89 קנדל נ' שר



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הפנים, 1992 (פורסם בנבו) וכן בג"צ 4156/01 **דימיטרוב נ' שר הפנים**, 2002 (פורסם בנבו), עע"מ 7088/03 **מחאמיד נ' שר הפנים**, 2004 (פורסם בנבו).

24. עיון בהחלטת המשיב וכן בהמלצות חברי הוועדה מעלה כי המקרה נבחן בקפידה באופן מקיף פעמיים ומשלא נמצאו טעמים מיוחדים לרבות מעשה האלימות שהופעל כלפיה, נדחתה בקשתה. במסגרת הבחינה ניתן משקל לזיקת העוררת למדינת מוצאה שם מצויים בני משפחתה הקרובים, ושם בילתה את מרבית שנות חייה כשבישראל נמצאת רק 6 שנים ואין לה משענת ועוגן בישראל, וכן נשקלו שיקולים נוספים הקשורים בטובת הקטינה לגדול אצל אמה במדינת מוצאה כשמאז לידתה גדלה אך ורק אצל אמה. כל זאת, כשהעוררת עצמה פעלה לניתוק הקשר עם האב לאחר שנהג בה באלימות והתברר לה עברו הפלילי המכביד ואף כשנעשו ניסיונות ליצירת קשר מצדו, לא ששה לקיים את הסדרי הראייה אשר התבצעו תחת פיקוח מלא, כשבאופן טבעי ברור לחלוטין, כי העוררת אינה מעודדת קשר זה גם כיום משום שמבקשת להגן על בתה הקטינה מפני אביה שכבר הורשע בביצוע מעשים מגונים בקטינים וריצה מאסר ממושך בשל כך. (השווה למקרה שנדון לאחרונה בעמ"נ (י-ם) 56454-08-16 **פלונית ואח' נ' רשות האוכלוסין וההגירה**, 05.02.17 (פורסם בנבו) שם נקבע כך "טענת המערערת למעמד נשענת, אפוא, על אזרחותה של בתה. אלא שטענה זו, בהיעדר טעמים הומניטאריים חריגים, אינה יכולה לעמוד... המערערת עצמה חייתה, כאמור, רוב שנותיה במדינת מוצאה. יש לה שם שני ילדים וקרובי משפחה נוספים מדרגה ראשונה. הבת, קטינה בת שלוש, מעולם לא הייתה במסגרת בישראל, והיא נתונה בחזקתה המלאה של אימה, המערערת. מאז הולדתה אין לה קשר של ממש עם אביה, שאף אינו תומך בה כלכלית. בנסיבות אלה אין לומר כי המדובר בקטין שעקירתו מישראל עלולה להסב לו נזק מיוחד, גם לא בהיבט של ניתוק קשר, שאינו קיים, עם ההורה הישראלי. נוכח כל אלה החלטתי לדחות את הערעור".


25. בהתחשב בגילה הצעיר מאוד של הקטינה, ובכך שמצויה היא במשמורת בלעדית של העוררת מאז נולדה, כשהקשר עם אביה הישראלי אינו יציב, ובמהלך מחצית השנה האחרונה לא נפגשו ולו פעם אחת, והאב נלחם להוציא את המפגשים ביניהם מחוץ ללשכת הקשר ועינם הפקוחה של שירותי הרווחה נראה כי החשש לשלומה של הקטינה גדול עוד יותר ובוודאי עולה על עגמת הנפש או הנזק הכרוכים בניתוק הקשר עמו, כשאין כל מניעה לקיום הקשר הטלפוני המתקיים ביניהם כיום, גם מרחוק. הקטינה מכירה את בני משפחתה של העוררת ושפת אמה אינה זרה לה (כפי שניתן היה ללמוד מדברי העוררת בדיון), וככל שתבקש לממש את אזרחותה הישראלית אין כל מניעה כי תשוב לישראל בהגיעה לגיל בגרות. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי נפל פגם המצדיק התערבות בהחלטת המשיב.



מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

26. הערר נדחה. העוררות יעזבו את ישראל בתוך 30 יום. אין צו להוצאות.

זכות ערעור אל בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהלים, בתוך 45 יום.
ניתן היום, 13 פברואר 2017, י"ז שבט תשע"ז, בהעדר הצדדים.


באפי תם, דיינת
בית הדין לעררים